

Naš sosed Jozlè.

Hej, kužka ima naš Jozlè
In umetnij uči ga,
In kužek tega je vesel,
Hvaležno z repom miga.

Če kužek mu poslušen ni,
Jozlè mu s prstom žuga:
„Le priden bodi, kužek ti,
Če ne, bo pela druga! . . .“

Hej, kužka ima sosed naš
V umetnosti ga vadi;
Če kužek mu poslušen je,
Po hrbtu ga pogladi.

Na gobček kruha dene mu,
In kužek ga ne zgrabi,
Zboji se Jozloviš oči,
Pa brž na glad pozabi.

Jozlè pa se obrne k nam
In nauk nam razlaga:
„Presilna ni nobena strast;
Še pes, če fioče, jo premaga.“

Márijan.

Črtice iz življenja slavnih mož.

(Priobčil Vrhovski.)

I. Ruski car Nikolaj ni ljubil bogatinov, ki so bili lakomneži. Nekega dne je potoval s takim bogatašem po deželi. Na cesti pa se pokaže zapreka, da ne morejo z vozom dalje. Gresta torej car in bogataš peš naprej. Prideta do kraja, kjer je bila cesta z vodo na široko preplavljena. Car pokliče močnega delavca, ki je delal ob cesti, ter ga vpraša, si li upa nesti njega čez vodo? „Zakaj pa ne?“ odgovori delavec, pa pobaše vladarja in ga varno nese čez pol metra visoko vodo na drugo stran. Car mu dá nekaj rubljev pa mu zašepeta: „Zdaj pa idi še po onega gospoda, pa ko ga prineseš sredi vode, vprašaj ga, koliko ti dá za trud?“ Delavec uboga. Ko s svojim bremenom obstoji sredi vode, vpraša lakomnika, koliko mu bo dal. „Ti potepuh“, se razjezi bogatin, „ali ti ni oni gospod plačal za oba? Videl sem, koliko si dobil, pa ne plačam niti groša več.“

„Koliko ti daje?“ vpraša car z brega.

„Nič.“

„Tedaj ga vrzi v vodo!“

Delavec se pripravi, da to stori, ali lakomnež mu obljubi tri rublje.

„Zahtevaj tristo rubljev!“ zasmee se car. Začelo se je pogajanje. Bogataš obljublja več in več, med tem se pa trdno drži delavca, boječ se, da ne bi padel v vodo. Jeza in strah sta mu rdečila in bledila obraz.

„No torej bodi, kolikor zahtevaš“, reče naposled, „samo da me hitro preneseš na ono stran. Tam ti plačam.“